

بررسی رویکرد نوشهرگرایی با تاکید بر شاخص های توسعه پایدار

آزیتا رجبی^۱، طاهره عبدالله زاده^۲

۱- عضو هیئت علمی گروه جغرافیا برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد واحد تهران مرکز

۲- دانشجوی برنامه ریزی شهری دانشگاه آزاد واحد نور

خلاصه

پایداری، که در ابتدا مشخصاً قرن نوزدهم میلادی همچون ایده ای ذهنی ظهور کرد و در سالهای میانی قرن بیستم، در حیطه نظری و در قالب سویه های اجتماعی، اقتصادی و زیست محیطی، بدل به مفهومی فراگیر گردید، سرانجام در دو دهه پایانی قرن بیستم به واسطه طرح درمجامع بین المللی رسمیت و تبلور عینی یافت شد، توسعه، افزایش روز افزون جمعیت و تراکم در شهرها موجب پیچیدگی و ارتباط بیشتر بین عوامل موثر در زندگی شهری شده است. شهرها و سکونتگاه های موجود به هیچ وجه با معیارها و استانداردهای موجود طراحی شهری مطابق نیستند. مراکز شهری اغلب فرسوده و حومه های شهری فاقد روحیه شهری و به شدت متکی بر وسایل نقلیه می باشند و مسائل و مشکلات بسیاری گریبانگیر شهرها هستند هدف نوشهرگرایی خلق یک محیط مناسب در مقیاس انسانی است، که پاسخ گو به تحولات و پیشرفت های مدرن شهری و توسعه ای در راستای اهداف توسعه پایدار باشد اصول نوشهرگرایی به شکل دادن محله های نسبتاً پر تراکم، قابل پیاده روی و دارای کاربری مختلط و متنوع با یکدیگر تأکید کرده و ترکیبی از سبک های معماری، رشد هوشمند، مخالف با توسعه پراکنده و شهرسازی پایدار مبتنی بر حمل و نقل عمومی را مد نظر قرار می دهد توسعه پایدار، انسان محور است و با توجه به گستردگی مباحث و قابلیت های بسیار آن به سرعت به مهمترین مناظره کنونی و نیز یکی از مهمترین چالشهای قرن بیست و یکم تبدیل شده است. در پایان هزاره سوم میلادی روند رشد و توسعه در چارچوب پایداری احیا شد. در توسعه پایدار، انسان، محور توسعه و مستحق بهداشت، امنیت، فرهنگ، آموزش، دانش و توسعه ارتباطات و اطلاعات می باشد

واژگان کلیدی: رویکرد نوشهرگرایی، اصول نوشهرگرایی، شاخص های توسعه پایدار